

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a személyesen eljáró felperesnek jogtanácsos által képviselt Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróságon 1.M.87/2009. szám alatt indított és a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróság 2009. április 6. napján hozott 1.M.87/2009/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróság 1.M.87/2009/3. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Az elsőfokú bírósági és a felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Felperes igénylő rendszeres szociális járadék iránti igényét a Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság 19-08274/2008/0006. számú határozatával elutasította azzal az indokkal, hogy ugyan az igénylő egészségkárosodásának mértéke eléri a 40 %-ot, azonban nem felel meg a jogosultsági feltételeknek, mert az egészségkárosodott személyek szociális járadékáról szóló 387/2007.(XII.23.) Korm. rendelet (Kr.) 5. § (1) bekezdésében írt feltétel nem állapítható meg esetében, ugyanis az egészségkárosodás nem a kereső tevékenység folytatásának időtartama alatt következett be.

Az igénylő fellebbezése folytán eljárta társadalombiztosítási szerv igazgatója 11. sorszámú másodfokú határozatával az igénylő fellebbezését elutasította és az elsőfokú határozatot helybenhagyta azzal, hogy egyébként az elismert szolgálati idő 29 év és 188 nap. A határozat indokolása egyezően az elsőfokú határozattal arra utalt, hogy azért nem jogosult az igénylő az ellátásra, mert nem a kereső tevékenysége ideje alatt keletkezett az egészségkárosodása.

A határozatot felperes keresettel támadta meg a munkaügyi bíróság előtt és annak megváltoztatását, a rendszeres szociális járadékra való jogosultságának megállapítását, míg az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Nyíregyházi Munkaügyi Bíróság 1.M.87/2009/3. számú ítéletével az alperes igazgatójának 19-08274/2008/0011. számú határozatát az elsőfokú 6. sorszámú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra és új elsőfokú határozat meghozatalára kötelezte.

A munkaügyi bíróság ítéletének indokai szerint a felperes a Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet által megállapított 40 %-os egészségkárosodás kezdő időpontjában 2008. január 1-jén munkaviszonyban állt az E. Kft-nél. Ez a munkaviszonya a felperesnek 2006. augusztus 25-től 2008. március 13-ig állt fenn, majd a megszűnést követően passzív táppénzes állományban volt, ezt követően pedig 2008. május 5-től álláskeresési támogatást vett igénybe.

Idézte a munkaügyi bíróság a Kr. 5. §-ában írt rendelkezést, valamint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 7. §-ában írtakat és azt állapította meg, hogy az alperes iratellenesen döntött, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a felperes egészségkárosodása nem a kereső tevékenység folytatásának időtartama alatt keletkezett, hiszen azt 2008. január 1-jétől állapította meg az orvosi bizottság és a felperes munkaviszonya csak 2008. augusztus 13-án szűnt meg.

Utalt a munkaügyi bíróság ítéletének indokolásában még a Kr. 10. § (1) és (3) bekezdésében írt rendelkezésre és arra, hogy mivel felperes az igényét 2008. január 1. napját követően terjesztette elő, ezért alperesnek csak a felperes egészségkárosodásának mértékével lehetett foglalkoznia, a munkaképesség-csökkenést figyelmen kívül kellett hagyni, azt más rendelkezések, más szempontok szerint vizsgálták.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen az alperes élt felülvizsgálati kérelemmel a Pp. 270. § (2) bekezdése alapján jogszabálysértésre

hivatkozva és annak hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását kérte.

A felülvizsgálati kérelem indokai szerint megállapítható, hogy a felperes egészségkárosodásának mértéke 40 %-osra tehető 2008. január 1. napjától, a korábbi 50 %-os munkaképesség-csökkenése pedig 2003. augusztus 1-től állt fenn. A felperes 1996. március 19-ig állt munkaviszonyban, majd a munkaügyi központtól részesült ellátásban, illetve beteg szüleit ápolta. Újabb munkaviszonyt 2006. augusztusában létesített, ezért a járadékra nem jogosult.

Sérelmezte az alperes, hogy a munkaügyi bíróság ítéletének meghozatala során figyelmen kívül hagyta azt, hogy a felperes egészségromlása nem 2008. január 1. napjától kezdődött, hanem az már a Kr. hatálybalépését megelőzően fennállott. Ezért álláspontja szerint jogszabálysértő az ítélet, mert a felperes 2003. augusztus 1-től folyamatosan fennálló 50 %-os mértékű munkaképesség-csökkenésének figyelembevételével kellett az össz-szervezeti egészségkárosodás kezdő időpontját meghatározni, hiszen ezen egészségromlása a felperesnek folyamatosan fennállt.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a munkaügyi bíróság ítéletének hatályban tartását kérte, annak helyes indokaira hivatkozással. A felperes álláspontja szerint a 2008. március 13., vagyis a kereső tevékenysége megszűnésének időpontja az irányadó, azt követően táppénzes állományban volt és így az igényérvényesítési határidőt betartva kérte a rendszeres szociális járadékra való jogosultságának megállapítását. Az egészségkárosodásának mértéke 2008. január 1-től került megállapításra, így pedig miután ebben az időpontban munkaviszonyban állt, minden törvényi követelménynek a juttatás megállapításához és folyósításához megfelelt, a hivatkozott jogszabályhelyen rögzített feltételek az esetében megállapíthatóak.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Legfelsőbb Bíróságnak a felülvizsgálati eljárás során azt kellett vizsgálnia, hogy a munkaügyi bíróság az eljárási és anyagi jogszabályok betartásával hozta-e meg döntését, mert a Pp. 270. § (2) bekezdése szerint csak jogszabálysértés esetén vezethet sikerre a kérelem.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a munkaügyi bíróság csak részben állapította meg helyesen a tényállást, ezért abból helytelen jogi következtetésre jutott.

Tényként állapítható meg, hogy a felperesnek 2003. augusztus 1-jétől már 50 %-os munkaképesség-csökkenése volt. Ezt még egy korábbi peres eljárás során kirendelt igazságügyi orvosszakértő állapította meg V.979/2005. számú szakvéleményében, amely 2005. június 26-án kelt. Ezt követően javulást igazoló adat nem merült fel, ez a szakértői vélemény a felperes állapotát véglegesnek ítélte meg azzal, hogy abban javulás nem várható.

Az 50 %-os munkaképesség-csökkenés jelen szabályok szerint a 40 %-os össz-szervezeti egészségkárosodásnak megfelelő mérték. Nem volt vitás, hogy a felperes munkavégzésében, társadalombiztosítási jogviszonyában nagyobb megszakítás volt 1996. március és 2006. augusztus között, ezen időszak közben munkaviszonyban a felperes nem állt és csak 2006. augusztus 25-én létesített újabb munkaviszonyt. Kétségtelen, hogy közben a felperes táppénzes állományban is volt, a szüleit is ápolta, munkaügyi központtól ellátást kapott, álláskeresési támogatásban részesült, ezek azonban olyan időpontokban voltak, amelyek az egészségromlás, munkaképesség-csökkenés bekövetkezése szempontjából nem relevánsak. Kétségtelen, hogy a 2008. január 1-jétől hatályos jogszabályok szerint vizsgálhatták csak felperes esetében a rehabilitálhatóság kérdését, hiszen a rehabilitációs járadékról szóló 2007. évi LXXXIV. törvény (Rjtv.) és a Kr. 2008. január 1-jén léptek hatályba. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a korábbi munkaképesség-csökkenést a 2008. január 1-től hatályos egészségkárosodással ne lehetne összevetni, értékelni, és ne lehetne a korábban bekövetkezett munkaképesség-csökkenést értékelni, a jelen szabályozás szerint elbírálni.

A Kr. 5. § (1) bekezdése és a 10. § (2) bekezdése tartalmazza a rendszeres szociális járadékra való jogosultság feltételeit. Nem vitás, hogy a felperes egészségkárosodása alapján az ellátásra jogosultságot szerezhette volna, ha csak ez a törvényi feltétel. A Kr. 5. § (1) bekezdése szerint azonban feltétel az is, hogy az egészségkárosodásnak a kereső tevékenység folytatásának időtartama alatt kell bekövetkeznie, és ezzel összefüggésben az akkori vagy az egészségkárosodását megelőző munkakörében, illetve képzettségének megfelelő más munkakörben való foglalkoztatására nem kerülhet sor rehabilitáció nélkül, mert erre nem alkalmas. Vagyis önmagában a munkaképesség-csökkenés, illetve egészségkárosodás a jogosultság megállapításához nem elegendő.

A felperes munkaképesség-csökkenése, egészségkárosodása már 2003. augusztus 1-jétől fennállt és már ezt megelőzően beállt a megszakítás a foglalkoztatásában, ezért a Kr. 5. § (1) bekezdésében írt feltételek a felperes esetében maradéktalanul nem teljesültek.

Mindezen indokokra figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a munkaügyi bíróság ítéletét a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes az eljárás során felmerült költségeinek megtérítését nem kérte, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján e tárgybán mellőzte a határozathozatalt.

A Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bírósági és a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján akként rendelkezett, hogy azt a magyar állam viseli, mert a társadalombiztosítási nyugellátással kapcsolatos eljárás tárgyi illeték- és költségmentes.

Budapest, 2011. március 7.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági írnok